

[Chr. Christensen.]

her direkte forældrenes opdragelse. De fleste forældre ønsker heller ikke, at deres børn skal blive vulgære eller sjofle i deres sprog. Hvordan skal børnene forstå, at det ikke hører med til god opdragelse og til god opførsel og dannelse at anvende disse ord, når de igen og igen bores ind i deres bevidsthed fra radio og skærm? Ganske vist skal vi ikke gå i detaljer, men eksempelvis så tænker jeg her ikke mindst på udsendelsen i tv for en tid tilbage, hvor elever fra en 4. klasse på en af Københavns omegnsskoler sang såkaldte dristige sange. I skolen prøver ansvarsbevidste lærere at lære eleverne at skrive og tale et ordentligt sprog. I kirken får de op imod 90 pct. af befolkningen, der stadig lader deres børn døbe, at vide ved døbefonten, at de skal lære dem at holde det, som Gud har befalet, altså også det andet bud. I almindelighed vil det sprog, der ofte føres, virke sårende, ja, ligefrem chokerende på mange mennesker.

Vor konklusion må blive, at Danmarks radios sprogbrug i nogle tilfælde er i direkte modstrid med forældrenes, skolens og kirkens opdragelsesmålsætning. Og dermed er den på visse områder med til at bryde det ned, hjem og skole og kirke i fællesskab forsøger at bygge op.

Hvordan skal vi ændre forholdene? Vi skal i alt fald ikke indføre censur. Vi lever i et frit land, en fri og mangfoldig massekommunikation er en forudsætning for vort demokrati. Censur kan medføre, at radio og tv ikke bliver igangsettende, tankevækkende og dermed også udviklende. Vi må en anden vej.

Danmarks radio må lære sig selv et ordentligt sprog. De enkelte udsendelser må i første række ansvarsmæssigt bæres af den medarbejder, udsendelsen er betroet. Og vedkommende må arbejde ud fra det hovedprincip, at kvaliteten skal være høj og udsendelserne alsidige, og at udsendelsen skal højne og ikke nedbryde. Desuden skal den ansvarlige udsendelsesleder arbejde i bevidstheden om, at den lille dråbe hver dag ligesom i en drypstenshule efterhånden kan blive til en hel søjle. Endelig skal han huske på, at et enkelt miljø af grovkornet art ikke skal presses ned over alle som normen for hele folket.

Danmarks radio skal være samfundskritisk ind imellem, men den skal ikke være samfundsnedbrydende. Den enkelte medarbejder skal have sin frihed, men han må gøre sig klart, at idet han kræver denne frihed, kan han borttage tusinder af andre deres mulighed for frihed, f. eks. friheden til at blive fri for den påvirkning, medarbejderne udsætter dem for igennem radio og tv. Den frihed, medarbejderne må have, må være friheden under ansvar.

Fra folketingets talerstol og i retssalene anvendes ikke eder. Overtrædelse af denne regel vil blive betragtet som stridende mod god opførsel, og det vil her i salen forventeligt blive påtalt. I retssalen vil det også blive påtalt og muligt blive efterfulgt af bødeforelæg for foragt for retten. Hvad om man stillede de samme krav til medarbejderne ved radio og tv om god opførsel og respekt over for vore børn og unge, deres hjem, skole og religion. når de igennem radio og tv kommer på besøg i vore stuer?

Folketinget og retssalene er at betragte som værdige steder, derfor påtales dårlig opførsel disse steder, som tilfældet er. Ja, men er vore hjem, der danner rammen om den nye slægts opvækst, da ringere? Manglende forståelse for og vilje til at gå ind under dette ansvar fra Danmarks radios side er udtryk for ensidighed i opfattelsen af, hvad der er grundlæggende for og hvad der rører sig i den danske befolkning.

Denne tendens til mangel på alsidighed har jo også rejst spørgsmålet om radio og tv's evne til at belyse politiske samfundsspørgsmål tilstrækkelig alsidigt. Definitionen af alsidighed er desværre nok ikke entydig. Skulle man inden for visse kredse i Danmarks radio være af den opfattelse, at en balanceret alsidighed forelå, hvis man opvejede venstreorienterede udsendelser med en række udsendelser, der dækkede de såkaldte etablerede synspunkter, så må jeg erklære mig uenig med disse kredse. Alsidighedskravet vil kun være opfyldt, hvis de venstreorienterede udsendelser som modstykke havde et tilsvarende antal højreorienterede udsendelser, således at både højredrejede, etablerede og venstredrejede opfattelser kom til udtryk i radio- og fjernsynsudsendelser.

Efter min opfattelse vil alsidighedskravet